

end virkelig, og jeg hentydede til, at det laa i, at Maalereglen var forandret fra Danube Rule til British Rule. Men jeg maa dog sige, at Forandringen, der i den Henseende stete, jo slet ikke stete af Hensyn til Konsulatafgiften. Den stete som en ren Retfærdighedshandling over for vor Skibsfart i det hele og kom lige saa godt vore Sejlskibe til gode som vore Dampskibe, idet de i Virkeligheden havde maattet erlægge for store Afgifter i Udlandet i det hele efter Danube Rule Systemet. Og fordi man nu har foretaget en virkelig Retfærdighedshandling over for vor Skibsfart i det hele, saa kan man ikke tage en Del af den og sige: Der have vi gjort en Retfærdighedshandling, nu skulle I betale den.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Bemærkninger om, at Skibsafgiftens Bortfalden havde vundet almindelig Tilfredshed, skal jeg sige, at det var jo ganske sikkert, at den vandt overvejende Samstemning, men hvorfor? Den har mange Gange vist sig ikke at kunne gennemføres, men paa Grund af Frihavnsbegejstringen vandt den Stemning for sig, saaledes at Ophævelsen endelig efter de mange utallige forgæves Forsøg kunde gennemføres. Man tog den Gang Skibsfartensinteresserne i højeste Grad i Brug. Men nu foreligger jo netop det modsatte for os, idet nemlig de Interesser, som man den Gang satte i Forgrunden, have et helt andet Syn paa Sagen, og derfor forekommer det mig, at det dog nok var Overvejelse værd, om man ikke kunde imødelomme Skibsfartens Ønske om at saa ombyttet en Afgift med en anden, naar Staten i Stedet for at tabe derved vilde vinde meget betydeligt. Det kan gerne være, at den højtærede Minister har Ret i, at det ikke lader sig gennemføre. Jeg har heller ikke stort Haab i saa Henseende, men jeg tror dog i alt Fald, at det var Overvejelse værd.

M. B. Jensen: Jeg vil blot tilføje mig at fremkomme med en oplysende Bemærkning. Jeg skal ikke komme ind paa at udtale mig om, hvorvidt Dampskibene ville lide Uret over for Sejlskibene ved Gennemførelsen af det her foreliggende Lovforslag angaaende Konsulatafgiften, det forstaar jeg mig ikke tilstrækkeligt paa. Min personlige Mening gaar i den Retning, at jeg knap kan tro, at Dampskibene skulle lide Uret over for Sejlskibene med Hensyn til den foreslaaede Konsulatafgift. Jeg har liggende for mig et Regnskab fra Bornholms største Sejlskibsrederi, som viser, at efter at Loven af 14de April 1893 var traadt i Kraft, viste det sig Aaret efter, at

Selskabets Udgifter til Konsulatafgiften bleve mere end fordoblede; for enkelte Skibes Vedkommende vare Afgifterne til Konsulatvæsenet endog saa hen imod det tredobbelte. Jeg tror, at der efter denne Opgivelse turde være Grund til at imødelomme Sejlskibene paa dette Omraade saa meget som muligt. Det er ogsaa blevet mig oplyst fra den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, at, naar der skulde være Spørgsmaal om, hvad man helst ønskede, enten at bibeholde Konsulatafgiften eller komme tilbage til Skibsafgiften, vilde man i Lighed med, hvad det ærede Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Bandborg) før udtalte, langt hellere foretrække at blive fri for Konsulatafgiften end at saa Skibsafgiften tilbage. Det er kun denne Bemærkning, jeg vil gøre, idet jeg i øvrigt vil tilføje, at saaledes som dette Lovforslag foreligger, kan jeg ikke andet end anbefale det og være glad ved, at Sejlskibene dog paa den Maade saa en lille Lettelse, som de vistnok meget trænge til.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Kleedtz-Thott): Jeg skal lige over for de forskellige Ytringer, der ere gjorte om Konsulatafgiften og Skibsafgiften, dog gøre opmærksom paa et Forhold, man let glemmer, og det er, at Konsulatafgiften kun hviler paa Skibsrederne, hvorimod Skibsafgiften jo ganske sikkert hviler paa den hele Befolkning.

Breinholt-Bandborg: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Breinholt-Bandborg: Det er i Anledning af den højtærede Konseilspræsident og Udenrigsministers Udtalelser om, at den tidligere Skibsafgift hvilede paa den hele Befolkning, at jeg beder om Ordet. Det er et Argument, der tit er fremkommet, at Skibsafgiften maatte Konsumenterne betale. Men nu er det saaledes, at Skibsafgiften blev allerhøjst beregnet efter det gamle Danube-rule-System til $\frac{1}{60}$ Ore paa hvert Pund, og det vil let ses, at $\frac{1}{60}$ Ore pr. Pund kunne Konsumenterne ikke komme til at betale; thi det allermindste Beløb, der kunde mærkes, maatte dog være en hel Ore, og her er det kun $\frac{1}{60}$ Ore, der er Tale om. Det kan altsaa ikke fordyre Livet for Konsumenterne. Der kan gives enkelte Varer, hvor Forholdet er anderledes — og jeg skal tage den største Undtagelse, der kan gives, nemlig Kul, en Vare, der har forholdsvis